

“Lapsikysymys ja yhteiskunnallinen kurjuus”

Kirjoituksen johdosta.

Kesäkuun “Säkenissä” julkaisi nimimerkki F. J. S—ä kirjoituksen nimeltään “Lapsirajoitus ja yhteiskunnallinen kurjuus”. Kirjottaja kosketti siinä mainittua kysymystä yhteiskunnalliselta kuin myös yksilölliseltä puolelta. Lopulta tulee siihen tulokseen, että lapsirajoitus, olkoopna se yhteiskunnallista tai yksilöllistä laatua, on kerrassaan turmiollinen ja niinollen hyljättävä. Kaikista esimerkeistä ja väitteistä huolimatta, joita kirjoitus sisältää, rohkenen muutamalla sanalla tuoda julki miellipiteeni ja osoittaa, että mainittu kirjottaja ei väitteissään ole osunut aivan oikeaan.

Ensiksikin se, että työväenliikkeessä tai työväenluokan keskuudessa ilmenevä lapsirajoitusliike koettaa siitä etsiä parannusta kurjaan yhteiskuntatilaan, ei pidä paikkaansa, jos nimittäin kirjottaja työväenliikkeellä tarkoittaa sosialistista liikettä, jossa varsin yleisesti pohditaan ja kannatetaan lapsirajoitusta. Ei toki tehokkaampana yhteiskuntaolojen parannuskeinona, kuten kirjottaja väittää, vaan siksi, että kullakin yksilöllä tulisi olla oikeus määrätä miten monta ja milloin lapsia synnyttää. Mitä tulee siihen, että perheelliset miehet, joista kirjottaja mainitsee, ovat ensimmäisiä kaikissa palkankorotusliikkeissä, on huono väite. Sananlasku, että hukkuva tarttuu oljenkorteenkin, pitää tässäkin paikkansa. Sillä luonnollisestihan lapsirikkaissa perheissä työansion menettäminen koskee myöskin lapsia, jotka siitä joutuvat kärsimään. Sensijaan lapsettomassa perheessä ei häitä voi tulla läheskään niin suureksi, esim. siksi, että joskus on naisellakin mahdollisuus työansioon silloin kun mies lakon y. m. takia on työttömänä. Tämä sensijaan ei voi tulla kysymyseenkään suuren perheen äidille. Tästä on lukemattomia esimerkkejä. Yllämainitun väitteensä tueksi kirjottaja vertaa työväenoloja Ranskassa ja Saksassa, joista ensinmainitussa on kaksilapsijärjestelmä yleinen, jota vastoin viilmemainitussa on suuret perheet tavallisia.

Minulla ei ole tällä hetkellä tilastoja käsillä, josta voisni nähdä missä määrin työväenolot ovat paremmat

Saksassa kuin Ranskassa, vai olisiko se päinvastoin. Väitteensä lopuksi kirjottaja kuitenkin mainitsee: “Siis työväenluokan joukkotaistelujen voitot ilmeisemmät edellisessä jätkimmäiseen verrattuna.” Kun kirjottaja kerran on sitä mieltä, että työväen taloudellinen hyvinvointi riippuu lapsirikkaista perheistä, niin miksi ei verrannut Italiaa, Venäjää, y. m. Euroopan lapsirikkaita maita Ranskaan, jolloin tulos olisi päinvastainen. Jos Saksan työväen tila on parempi kuin Ranskan, Ranskan parempi kuin Italian tai Venäjän, niin se ei johdu perheistä, vaan yksinomaan virsit taloudelliset syyt ovat vaikuttamassa siihen.

Lapsirajoitus on käytännössä ja tulee se saamaan yhä enemmän jalan-sijaa työväenluokan keskuudessa sikäli kun työläisnainen tuntee olevansa yhteiskunnassa jotain muutakin varten kuin yksinomaan lapsensynnytyskoneena.

Lapsirajoitusta harjotetaan työväenluokan keskuudessa valtavassa määrässä, etenkin suurkaupungeissa. Lapsirajoitustoimenpiteet kuitenkin useimmiten päättyvät mitä surkeimmilla seurauksilla. Ja miksi? Ainoastaan siksi, että kaikellaisten ehkäisykeinojen levittäminen on lakivastaisia ja niinollen ankarasti rangaistetaan, jota vastoin äitityöntilaan tulleet naiset epätoivoissaan antautuvat kaikenlaisten puoskarien ja “enkelintekijän” huostaan, josta useimmiten on hyvin ikävät seuraukset.

Yllämainittu kirjottaja nähtävästi täydellisesti hyväksyy edelleenkin jatkuvaaksi ne lukemattomat enneaikaiset kuolemantapaukset, sairaustapaukset, johtuen juuri edellämainitsemastani, itsemurhat, joita niin monet naiset tekevät tuntiessaan tulevansa aviottoman lapsen äidiksi, siten välttääksensä sitä yhteiskunnan pilkkua ja ylenkatsetta mikä heidän osalleen lankeaisi.

Tällaiset tapahtumat ovat päivä-järjestyksessä, etenkin suurkaupunkielämässä, johtuen ainoastaan siitä, että työväenluokalle ei anneta tilaisuutta käyttää terveydelle vaarattomia ja varmoja ehkäisykeinoja. Hallitseva luokka on lapsirajoitusta vastaan syystä että se on heille pahaa. Ja mi-

kä hallitsevalle luokalle on pahaa, on oleva työväenluokalle hyvää.

Lapsirajoitusta on sils kannatettava. Et siinä muodossa, jossa se nykyään ilmenee, vaan meidän on toimittava siihen suuntaan, joka tekee tehottomaksi sellaiset lait, jotka eivät salli levittää tietoja ehkäisykeinoista ja josta juuri on oleva ja tulee aina olemaan sellaisia surkeita seurauksia, joista edellä mainittiin.

On syytä otaksua, että lapsirajoitusta tullaan käyttämään myös sosialisetissä yhteiskunnassa, huolimatta siitä, että silloin on lapsille mahdollisuudet kasvaa ja kehittyä kunnan ihmisiksi, eikä kuten nykyään, kun työväenluokan lapset ovat ikäänkuin häpeäpilkkuja yhteiskuntasivistyksen mädännäisyyttä verhoavalla kristallipinnalla.

John Grönros.

H. Arnold: Veistos "Viattomuus"